ORĘDOWNIK
STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 360 mk., miesięczna 150 mk. — Poszczególny numer 20 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 40.— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 60.— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Drukarnia Gdańska" Tow. Akc., Gdańsk.

Nr. 62. | Puck, środa, dnia 16 sierpnia 1922 r. | Rok 36.

Część Urzędowa.

467.
Obwieszczenie starosty w sprawie obowiązku niesienia pomocy przy pożarach.

Z przedłożonych mi raportów stwierdzam, że ludnosć powiatu nie spełnia należycie obowiązku niesienia pomocy przy pożarach. Wobec tego przypominam poniżej odnośne przepisy, a mianowicie: 1, ustawę z dnia 21. XII. 1904 dot. upoważnienia władz policyjnych do wydawania rozporządzeń policyjnych w sprawie obowiązku niesienia pomocy przy pożarach. 2. rozporządzenie policyjne Prezesa Regencji w Gdańsku z dnia 19. IX. 1906. o pożarnictwie 3. rozporządzenie policyjne landrata powiatu puckiego z dnia 3. VIII. 1906. dot. uregulowania pożarnictwa w gminach wiejskich powiatu puckiego.

i wzywam pp. wójtów, sołtysów i Policję Państwową, aby czuwali nad przestrzeganiem tych przepisów, a wykraczających podawali do ukarania.

Puck, dnia 8. VIII. 22.

Lipski, starosta.

Ustawa z dnia 21. grudnia 1904. r. dot. upoważniena władz policyjnych do wydawania rozporządzeń policyjnych w sprawie obowiązku niesienia pomocy przy pożarach

O ile pożarnictwo nie jest uregulowane statutem miejscowym, mogą być wydane, rozporządzenia policyjne w sprawie obowiązku mieszkańców do osobistych świadczeń przy pożarach, mianowicie w sprawie wstąpienia do obowiązkowej straży pożarnej, w sprawie uregulowania połączonych z tem osobistych obowiązków, w sprawie stawienia potrzebnych podwód i w sprawie obowiązku niesienia pomocy przy pożarach w okolicy.

Takie rozporządzenia policyjne nie należą w myśl § 143 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30. VII. 1883. — zbiór ustaw str. 195 — do zakresu działania policji bezpieczeństwa.

Rozporządzenia takie tracą moc prawną, o ile pożarnictwo zostanie uregulowane statutem miejscowym.

Statut miejscowy nie jest wiązany przepisami § 68 ustawy o podatkach komunalnych z dnia 14. VII. 1893. — zbiór ustaw str. 152 —.

Dan w Nowym Pałacu, dnia 21. grudnia 1904.

Rozporządzenie policyjne Prezesa Regencji w Gdańsku z dnia 19. IX. 1906 o pożarnictwie.

Na podstawie ustawy upoważniającej władze policyjne do wydawania rozporządzeń policyjnych w sprawie obowiązku udzielenia pomocy przy pożarach z dnia 21. XII 1904 oraz § 137 ustawy o ogólnej administracji krajowej z dnia 30. VII 1883 i §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnem z dnia 11 III 1850 zarządzam w porozumieniu z Wydziałem Obwodowym dla powiatów wiejskich obwodu regencyjnego, co następuje:

§ 1.

O ile powiatowe rozporządzenia policyjne dot. pożarnictwa nie wyznaczą preez lokalne rozgraniczenie osobnych obwodów, w obrębie których gminy i opszary dworskie na wzajem sobie pomoc przy pożarach udzielić muszą, należy udzielić pomoc przy pożarze na odległość 8 km. od granicy gminy. Poza miejsce zamieszkania nie udziela się pomocy przy pożarze wtenczas, gdy miejscowości samej grozi bezpośrednie niebezpieczeństwo pożaru n. g. podczas burzy.

Przy pożarach pozamiejscowych wyznacza władza policyjna narzędzia i ludzi, których należy posłać do pomocy.

§ 2.

Niezastosowanie się do niniejszego rozporządzenia policyjnego oraz do przepisów statutów miejscowych normujących udzielenie pomocy przy pożarach podlega karze w wysokości 60 mk., którą w razie niemożności zapłacenia zmienia się na odpowiednią karę aresztu, o ile nie zastosuje się surowszych przepisów karnych.

§ 3.

Wszelkie rozporządzenia o obowiązku udzielenia pomocy przy pożarach z wyjątkiem rozporządzeń wymienionych w § 1, przedewszystkiem także obwieszczenie z dnia 22 IX 1841 znosi się niniejszem.

§ 4,

Niniejsze rozporządzenie policyjne uzyskuje natychmiast moc obowiązującą.

Gdańsk, dnia 19 IX 1906.

Prezes Regencji.

Rozporządzenie policyjne landrata powiatu puckiego z dnia 3. XIII. 1906. dot. uregulowania pożarnictwa w gminach wiejskich powiatu puckiego.

Na podstawie ustawy doł. upoważnienia władz policyjnych w sprawie obowiązku niesienia pomocy przy pożarach z dnia 21. XII. 1904. w łączności z § 142 ustawy o ogólnej administracji kraju z dnia 30, VII. 1883. wydaje się za zgodą Wydziału Powiatowego dla gmin wiejskich powiatu puckiego następujące rozporządzenie policyjne:

Rozdział 1. Zakres pożarnictwa i obowiązek niesienia pomocy.

§ 1. Niesienie pomocy przy pożarach obejmuje świadczenia osobiste, u mieszkańców zaś posiadających konie także obowiązek stawienia podwód,

Świadczenia osobiste obejmują obowiązek niesienia pomocy przy każdym powstającym pożarze jak i obowiązek uczestnictwa przy zarządzonych oględzinach sikawek i ćwiczeniach pożarnych.

Obowiązek stawienia podwód obejmuje stawienie furmanek i furmanów, potrzebnych do prac około gaszenia pożaru, jak i do zarządzonych oględzin sikawek i ćwiczeń pożarnych.

Lokalnie odnosi się obowiązek niesienia pomocy przy pożarach w myśl rozporządzenia policyjnego Prezesa Regencji w Gdańsku do miejscowości zamieszkania jak i do obwodu w promieniu 8 km. od granicy gminy. Poza miejscowość zamieszkania nie udziela się pomocy przy pożarze wtenczas, gdy miejscowości zamej grozi bezpośrednie niebezpieczeństwo n. p. podczas burzy.

§ 2. Do niesienia pomocy przy pożarach zobowiązani są wszyscy mężczyźni w wieku od 17 do 60 lat z wyjątkiem osób, wyliczonych w § 3, jak i osób pozamiejscowych i osób prawniczych i to ostatnych o tyle, o ile utrzymują konie w rolnictwie lub przemyśle.

§ 3. Od obowiązku niesienia pomocy przy pożarach zwalnia się:

A. od świadczeń osobistych jak i od obowiązku stawienia podwód:

1. osoby, zwolnione od gminnego podatku dochodowego na podstawie § 40 ustawy o podatkach komunalnych,
2. urzędników Rzeszy jak i bezpośrednich i pośrednich urzędników państwowych,
3. osoby wojskowe,
4. księży, nauczycieli i sługi kościelnych,
5. lekarzy, weterynarzy i aptekarzy,
6. pocztyljonów,
7. z personelu kolejowego na szlakach głównych o pobocznych normalnotorowych: wszystkich urzędników policji kolejowej bez względu na ich stopień służbowy jak i urzędników kolejowych, zatrudnionych przy służbie parowozewej i stacyjnej i urzędników, zatrudnionych jako maszynistów lub dozorców maszyn; przy kolejkach wąskotorowych: kolejowych urzędników policyjnych jak i służbę i stałych robotników przy dozorowaniu toru, przy konwoju pociągów, przy transportach kolejowych, przy służbie stacyjnej,
8. osoby, zatrudnione przy obsłudze świateł ostrzegawczych i sygnałów oraz osoby, którym powierzono nadzór jak i pieczę nad urządzeniami państwowemi; osoby pod cyfr. 2—8 co do obowiązku stawienia podwód tylko o tyle, o ile nie utrzymują koni w rolnictwie lub przemyśle.

B. od świadczeń osobistych: wszystkie osoby żeńskie jak i osoby, które na podstawie świadectwa lekarskiego lub decyzji władzy gminnej są niezdolne do służby przy pożarach (§ 16).

C. od obowiązku stawienia podwód: posiedziciele koni pocztowych, koni z stadnin i wysoko źrebnych klaczy co do tych koni.

§ 4. Zastępstwo w służbie pożarniczej jest dozwolone, o ile się rozchodzi o dostarczenie podwód do ćwiczeń i przeglądów.

§ 5. Naczelnik gminy ustala wedle istniejącej potrzeby kolejność zobowiązanych do świadzeń osobistych i do stawienia podwód.

§ 6. Na żądanie wójta wybiera naczelnik gminy z pomiędzy zobowiązanych do służby pożarniczej zdolne i chętne osoby, które przez częste ćwiczenia zostaną specjalnie przygotowane do służby pożarniczej. Odszkodowanie, które takim osobom należy płacić na żądanie, pokryje kasa gminna.

§ 7. Za odznaczenie przy niesieniu pomocy przy pożarach przez szybkie zgłoszenie pożaru, prędkie stawienie podwód, odważne działanie i znakomite osobiste czyny może zarząd gminy przyznać premje do wysokości 10 M.

Rozdział 2. Uregulowanie pożarnictwa.

A. Narzędzia pożarnicze.

§ 8. Każda wieś jest zobowiązana do zakupienia sikawki wraz z potrzebnymi wężami jak i dalszemi przynależnościami oraz do utrzymywania jej w porządku.

Wyjątkowo może starosta zezwolić miejscowościom o mniejszem znaczeniu, aby wspólnie z innemi miejscowściami zakupiły jedną sikawkę.

Dla każdej sikawki ustanawia gmina wzgl. złączone gminy mistrza sikawki oraz jednego zastępce. Ostatni przejmuje podczas nieobecności mistrza nadzór nad obsługą sikawki.

Pozatem musi każda gmina na każde 10 domów stawić jedną beczkę do wody, spoczywającą na saniach lub na kołach.

§ 9. Dla każdego zabudowania i dla każdej chaty musi właściciel mieć w pogotowiu jedną drabinę, jeden osęk ogniowy i jeden węborek.

§ 10. Narzędzia pożarnicze i ratunkowe muszą być przechowane w miejscu odpowiedniem, łatwo przystępnem i, o ile możliwem, bezpiecznem przed pożarem oraz w porządku, ułatwiającym celowe użycie. Władza policyjna wydaje zarządzenia o przechowywaniu kluczy do ubikacyj, w których złożono narzędzia pożarnicze i ratunkowe.

§ 11. Przy wybuchu pożaru musi każdy stawić do dyspozycji straży pożarnej studnie, stawy, zapasy wody, wodozbiory, wodociągi itp., których jest właścicielem, jak i zezwolić jej wejście na swój grunt o tyle, o ile to jest potrzebnem do uzyskania wody na najkrótszej drodze lub też do gaszenia pażaru.

§ 12. Podczas pożaru w nocy muszą właściciele domów, leżących przy ulicach i drogach prowadzących do miejsca pożaru lub leżących w pobliżu tego miejca, na podstawie ogólnie wydanego zarządzenia lub na specjalne żądanie władzy policyjnej wywiesić przy domach swych palące się latarnie lub też przynajmniej oświetlić wystarczająco okna.

Przy pożarze podczas ostrego mrozu muszą przemysłowci, którzy w przemyśle swoim po-

sługują się większym ogniem, jak i właściciele domów i ognisk, mieszkający w pobliżu pożaru, na wezwanie władzy policyjnej przygotować gorącą wodę dla straży pożarnej.

Podczas ślizgawicy muszą właściciele zabudowań, leżących przy drogach prowadzących do miejsca pażaru, na wezwanie władzy policyjnej posypać drogi materjałem stępiającym.

§ 13. Corocznie muszą się odbyć dwie przedtem zarządzone rewizje narzędzi pożarniczych i ratunkowych, połączone wrazie potrzeby z ćwiczeniami straży, pozatem dalsze rewizje na wezwanie władzy nadzorczej lub władzy przez nią upoważnionej; do rewizyj należy zastosować § 1 jak i analogicznie § 15.

B. Uregulowanie służby pożarnej.

§ 14. Stróż nocny i każda osoba, która zauważy wybuch pażaru w miejscu zamieszkania lub w jednej z sąsiednich miejscowości (8 km.), musi to zgłosić natychmiast naczelnikowi gminy i oprócz tego wołać gwałtu na pożar. Naczelnik gminy musi na najkrótszej drodze uwiadomić wójta.

§ 15. Na skutek gwałtu na pożar udawają się zobowiązani do niesienia pomocy przy pożarach jak i podwody wedle ustalonego porządku (§ 5) natychmiast na miejsce zbiórki.

Narzędzia pożarnicze (§ 9) należy na zarządzienie władzy policyjnej przewieść na miejsce pożaru.

§ 16. W każdym obwodzie wójtowskim sprawuje wójt władzę policji pożarowej. W razie wybuchu pożaru musi wójt lub jego zastępca natychmiast się udać na miejsce pożaru. Dopóki niema na miejscu miejscowej władzy policyjnej, sprawuje naczelnik gminy, w której jest pożar, funkcje policyjne.

§ 17. Wójt lub jego zastępca (§ 16) kieruje pracami około pożaru, wydaje zarządzenia, konieczne do zapobieżenia rozszerzeniu się pożaru, stara się o ratowanie zagrożonych zabudowań jak i o strzeżenie uratowanych rzeczy. Wójt winien także dopilnować, aby miejscowości, zobowiązane do niesienia pomocy, stawiły się z wszystkiemi wyznaczonemi osobami i narzędziami. Wójt wyznacza osoby i podwody, które mają wykonywać poszczególne prace i zarządza kolejność i zmianę zwierząt pociągowych i osób.

Czynność wójta się kończy, gdy ugaszono pożar i nie zachodzi więcej obawa rozszerzenia się pożaru, lub gdy zjechał na miejsce pożaru starosta i przejął dalsze kierownictwo.

§ 18. Alkoholu nie wolno bez specjalnego zezwolenia władz policyjnych podczas pożaru w okręgu 500 m od miejsca pożaru ani wystawiać na sprzedaż ani sprzedawać. Wyszynki alkoholu należy w tym okręgu zamknąć. O wyjątkach stanowi władza policyjna.

§ 19. Żadnej osobie, zobowiązanej do gaszenia, nie wolno się oddalić od miejsca pożaru bez zezwolenia wójta lub jego zastępcy (§ 16).

Wszyscy mieszkańcy gminy, którzy nie mają obowiązku niesienia pomocy, mianowicie kobiety i dzieci muszą pozostać w swoich mieszkaniach.

§ 20. Gdy pożar ugaszono tak dalece, że nie zachodzi obawa panownego wybuchu, przekazuje wójt naczelnikowi gminy dalszą pieczę nad strzeżeniem i uprzątnięciem miejsca pożaru. Wójt zarządza liczenie wzgl. wywołanie obecnych osób i daje spisać brakujących jak i tych, którzy specjalnie się odznaczyli i tych którzy odmówili posłuszeństwo. Mieszkańców dalszych miejscowości należy najprzód zwolnić.

Naczelnik gminy wyznacza potrzebne straże i dopilnuje, aby pozostała na miejscu pożaru wystarczająca liczba beczek z wodą. Naczelnik gminy ma pieczę nad zmianą straży jak i później nad uprzątnięciem miejsca pożaru.

Rodział 3. Straże pożarne.

§ 21. Gminy mogą statutem miejscowym przelać pełnienie obowiązku swego przy pożarach:

a) na urzędowo uznaną straż pożarną ochotniczą,

b) na straż pożarną obowiązkową.

Straże pożarne uchodzą jako milicje w myśl § 113 k. k.

§ 22. Jako „straże pożarne ochotnicze“ uchodzą straże, które zatwierdził — zawsze odwołalnie — Prezes Regencji; straże te regulują same swój porządek służby. Nadaje im się odznaki, które winny nosić podczas służby. Dowódcy — komendantowi — urzędowo zatwierdzonej straży pożarnej należy przy wszelkich ważniejszych zarządzeniach dać okazję do orzeczenia się. Wybór urzędników straży pożarnej, posiadających prawo rozkazywania, potrzebuje zatwierdzenia władcy policyjnego. Z chwilą gdy ochotnicza straż pożarna odmówiła pełnienie służby, przestała być ochotniczą strażą pożarną w ramach statutu miejscowego jak i organem publicznej służby pożarnej, z tą samą chwiją rozpoczyna się dla każdego z członków straży ogólny obowiązek niesienia pomocy przy pożarach. Ten sam skutek następuje bezzwłocznia dla tego członka straży, który się wzbrania wykonywać rozkazy komendanta.

§ 23. Pozatem dzieli corocznie władza gminna obowiązanych do służby pożarnej i podwody na poszczególne zadania służby pożarnej, mianowicie także wyznacza tych, którzy muszą nieść pomoc poza miejsce zamieszkania. Z podziałem tym musi każdy wystarczająco się zapoznać. Zobowiązani do służby pożarnej wzgl. oddziały, z nich utworzone, podlegają jednolitej komendzie głównego komendanta obowiązkowej straży pożarnej, którego zastępuje w razie nieobecności najstarszy w służbie dowódca oddziału. Głównego komendanta wybiera władza gminna na przeciąg 6 lat. Urząd ten jest honorowy. Dla podwód należy, o ile się zaleca, ustalić służbę kolejną i kolejność ogłosić przez wywieszenie.

§ 24. Na miejscu pożaru wydaje — z zastrzeżeniem kompetencji, przyznanych ustawowo władcy policyjnemu wzgl. jego zastępcy jako dzierżycielowi policji pożarowej — komenda ochotniczej straży pożarnej — o ile takowa została założona zarządzenia, konieczne do ugaszenia pożaru i do ratowania ludzi. Zarządzenia te musi każdy wykonać także główny komendant obowiązkowej straży pożarnej jak i dowódcy jej oddziałów oraz jej członkowie. Zarządzenia w sprawie zerwania zabudowań, których pożar jeszcze nie osięgnął, potrzebują zgody władcy policyjnego. Skoro więcej ochotniczych straży pożarnych pracuje na jednem miejscu pożaru, należy komenda do komendanta tej straży ochotniczej, która pierwsza stanęła na miejscu.

§ 25. Po ugaszeniu pożaru musi wedle zarządzenia komendy ochotniczej straży pożarnej pozostać na miejscu pożaru odpowiednia ilość członków wrau z narzędziami pożarniczemi i podwodami jako straż pożarowa tak długo, aż minie niebezpieczeństwo i dano rozkaz opuszczenia miejsca pożaru.

Rozdział 4. Przepisy końcowe.

§ 26. Wykroczenia przeciw nieniejszemu rozporządzeniu policyjnemu podlegają karze grzywny do 30 M, o ile ustawy nie przewidują wyższej kary.

§ 27. Niniejsze rozporządzenie policyjne obowiązuje od dnia 1. października 1906.

§ 28. Ordynację pożarową z dnia 30. I. 1883 znosi się, o ile dotyczy powiatu puckiego.

Puck, dnia 3. VIII. 1906 r.

Landrat.

Notatka: Kary jak i premje w powyższych przepisach zawarte zostały podwyższone **dziesięciokrotnie** ustawą polską z dnia 18. III. 21. — Dz. Ustaw nr. 31 poz. 181 —.

468.

Obwieszczenie Wojewody Pomorskiego w sprawie spornego postępowania administracyjnego.

Ustawa o ogólnym Zarządzie Kraju z dnia 30. lipca 1883r. przepisuje w par. 66, aby w sprawach dotyczących spornego postępowania administracyjnego strony dołączały dla przeciwnika odpisy wszystkich skryptów i załączonych przy nich dokumentów. Tymczasem tylko w bardzo rzadkich wypadkach przepis ten uwzględnionym bywa: ani urzędy ani też prywatne osoby doń się zastosowują. Ze względu na to, że Senat Administracyjny nie posiada tyle sił biurowych, aby brakujące odpisy przez nie kazać poczynić, dalej że takie niestosowanie się do przepisów ustawy z strony urzędów nie uchodzi i wogóle powoduje w następstwie opóźnienie sprawy i koszty, za które płaci strona, powodująca powyższy brak.

Polecam zatem:

1. pilne przestrzeganie wyżej podanego przepisu,
2. ogłoszenie w Orędownikach powiatowych, aby w spornem postępowaniu administracyjnem strony wiodące spór, wszystkie pisma procesowe, wniosły na swe podania wnioski przynajmniej na pierwszej stronnicy łamanej po prawej stronie w takiej ilości egzemplarzy, ile przeciwna strona osób liczy.

Wojewoda:
wz. (—) Stonawski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 9. sierpnia 1922 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Lipski, starosta.

469.

Wykonywanie praktyki lekarskiej.

Na mocy obowiązującej w całem Państwie Polskiem ustawy z 2 XII. 21 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej, znoszącej ustawę niemiecką (Kurierfreiheit — Gewerbeordnung), która w naszej dzielnicy obowiązywała aż do ogłoszenia powyższej, polecam w zastosowaniu artykułu 9-go ustawy tej niezwłocznie wzbronić wszystkim partaczom i partaczkom leczenia chorych, a w razie oporu zastosować przewidziane kary w drodze administracyjnej.

Końcowy ustęp litery D artykułu 2-go ustawy powyższej, na który się partacze błędnie powołują, dotyczy jedynie felczerów, którym specjalna ustawa z 1 7 21 r. artykułem tym pozwala praktykować wyłącznie w obrębie byłego zaboru rosyjskiego. Tak więc ustawa z 2 XII. r. zabrania leczenia wszelkim partaczom, w naszej dzielnicy także felczerom.

Toruń, dnia 26. lipca 1922 r.

Wojewoda
w z. (—) Stonawski.

Powyższe podaję do wiadomości z tem, że wszelka praktyka lekarska partaczom i felczerom jest surowo wzbroniona.

Puck, dnia 1. 8. 1922 r.

Lipski, starosta,

470.

Wszechpolski Zjazd Ogrodniczy.

Towarzystwo Ogrodnicze Warszawskie organizuje we wrześniu b. r. Wszechpolski Zjazd Ogrodniczy i pokaz, na który wyznaczone zostały dni 21, 22 i 23-go września, dnia 24 są projektowane wycieczki.

Program Zjazdu można przejrzeć w tutejszem Starostwie pokój nr. 2.

Puck, dnia 8. 8. 1922 r.

Lipski, starosta.

471.

Sprzedaż Koni i źrebiąt przez Komendę Uzupełnień Koni.

Podaję do publicznej wiadomości, że Komenda Uzupełnień Koni Grudziądz sprzedaje drogą publicznej licytacji 11 koni wojskowych i źrebięta od klaczy wojskowych. Sprzedaż odbędzie się dnia 30 VIII br. o godz. 9-ej rano w Grudziądzu na placu ćwiczeń przy koszarach gen. Hallera (16 p. a. p.) ul. Lipowa nr. 14/22.

Puck, dnia 10. 8. 22.

Lipski, starosta.

OGŁOSZENIA